

HARLEQUIN®

Romantika

FIONA HARPER

Alati isamees

Fiona Harper
ALWAYS THE BEST MAN
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Fiona Harper

© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E01251913

ISBN 978-9949-25-325-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

ESIMENE PEATÜKK

Kui Damien Stone oleks olnud naine, oleks temast praeguseks saanud juba paras naljanumber. Kolm korda pruutneitsiks olemist tähendab ilmselt ebaõnne. Selle arvu kahekordistamine oleks abielulootustele hingekella löönud. Kaagutavad tädid oleksid talle seda igal võimalusel meenutanud, käskinud tal end liigutama hakata, enne kui valaliste pingile üksinda jääb.

Kuid mitte keegi ei olnud seda viga teinud ja Damienit naiseks pidanud, ning õnneks ei olnud ta ka kordagi pruutneitsi olnud. Kellelgi ei näinud midagi selle vastu olevat, et ta oli nii palju kordi isamees olnud. Teised mehed hoopis patsutasid teda seljale ja õnnitlesid säärase saavutuse puhul. Ei, Damien ei arvanud, et sellel ebaõnnega mingit pistmist oleks.

See tähendas, et ta sõbrad austasid teda, pidasid teda ustavaks liitlaseks. Selleks on vaja kindlat tüüpi inimest, kes seiks sõbra kõrval kirikus, kui too valmistub kuuldavale tooma kõige olulisemaid sõnu oma elus. Keegi, kes on usaldusväärne, kes teab, kuidas kõik tehtud saab. Keegi, kellel on pisut väarikust. Ta arvas, et peaks end meelitatult tundma.

Kuid ennekõike oli ta tänulik – sest tal läheb vaja kõiki neid kogemusi, millele toetuda, kui tahab selle päeva üle elada.

Nüüdseks oli ta juba kuus korda kandnud nõõpaugus lilleõit, seistes hea sõbra kõrval. Kuus korda oli ta seisnud ilusa kivikiriku eesosas vaikus, mis eelnes pruudi sisene-

misele. Aga mitte kunagi varem ei ole ta peopesad olnud nii higised ega süda rinnakorvis nii kiiresti ringi tormanud nagu mingi üleskeeratav mänguasi, mis on hulluks läinud.

Aga mitte kunagi varem ei ole ka tema unistuste naine seisnud kirikuuksel, valmis mööda vahekäiku tema suunas liikuma hakkama.

Ta pöördus ja vaatas Luke'i, oma parima sõbra poole, ja Luke naeratas julgustavalt ning patsutas teda seljale. Damien neelatas. Tal oli hea meel, et see oli Luke, kes siin tema kõrval seisis. Ta ei uskunud, et oleks suutnud seda päeva läbi teha, kui see oleks keegi teine olnud.

Ta üritas naeratada, kuid põsenärv pani ta huule tõmbema. Naer välgatas Luke'i silmades ja Damien arvas, et sõber teeb kohe ühe oma tavalistest kuivadest märkustest, aga täpselt samal hetkel toimus nende selja taga mingi liikumine. Üks rida päid teise järel pöördus kiriku tagumise osa poole, nagu mingi Mehhiko pulmalaine, ja orel hakkas mängima.

Ta ei suutnud alguses tahapoole vaadata, pidi end avanevaks vaatepildiks ette valmistama. Oligi kõik. Ei mingit tagasiteed pärast seda. Saatus raiutakse kivisse.

Alles siis, kui Luke teda ribidesse müksas, hingas ta vargsi läbi ninasõõrmete sisse ja vaatas üle õla.

Naine oli täiuslik.

Ta ei vaadanud tegelikult kleiti. Ainult naist.

Kuid samas oli Sara Mortimer tema silmis alati üsna imeline olnud. Ta oli sedasi arvanud sellest päevast saadik, kui oli naist rahvast täis baaris näinud koos Luke'iga naermas, ja oli tundnud, justkui oleks veoautolt löögi saanud. Külg ees.

Pärast tänast ei jää ka ülejäänud maailmal tema täiuslikkuse suhtes mingit kahtlust. Valge satiinkleit oli kõrgemast klassist ning pehmed blondid juuksed olid kuklale soengusse põimitud. Ta kandis loori ja lihtsat tjaarat, ning hoidis käes lilliaid, mis olid tugeva valge paelaga kokku seotud.

Sara oli tasakaalukas ja elegantne, intelligentne, lahke. Ta ei suutnud naise juures leida ühtegi viga – välja arvatud ehk tema maitse meeste suhtes.

Ta lasi kopsudest välja õhu, mida oli kinni hoidnud, ja hingas uuesti sisse, kuni veel võimalust oli.

Pruutneitsitel näis võtvat terve igaviku, et tuhmi kuldse pilvena mööda õõtsuda. Noh, *enamik* neist õõtsus. Peapruutneitsi sammudes oli liiga palju vingerdamist, millel ei olnud midagi ühist graatsilise õõtsumisega.

Seega ei olnud see ainult Sara maitse meeste suhtes, mis teda alt vedas. Damien ei olnud kunagi päriselt aru saanud, miks Sara Zoega sõbrustas. Veel üks pruudi suurepäraseid omadusi, mida nimekirja lisada, mõtles ta.

Kui Sara oli sale ja rahulik ja elegantne, siis Zoe oli liiga... kõike muud. Mitte samast klassist – ja sellel ei olnud midagi tegemist tema vanemate palganumbritega. Damien ei olnud snoob. Ei, Zoe oli liiga lärmakas, liiga vaoshoidmatu. Liiga pihikust väljapungitav, kui ta silmad ei petnud. Kas pruutneitsi kleidil on üldse nii sügav dekoltee lubatud?

Mingil veidral põhjusel ainuüksi naise kohalolek häiris ta meeli ja ärritas teda. Või oli asi vaid silmi vett jooksuma panevas parfüümis? Zoe tabas tema pilgu ja ta näole ilmus nipsakas kuma. Naine *teadis*, et käib talle närvidele. Kas ta ei oleks võinud üheks päevakski asu anda? Ja eriti

veel täna? Damien oli kindel, et naine teeb seda kõike... mis iganes see ka on... sihilikult, lihtsalt tema ärritamiseks.

Ja nüüd oli Sara peaaegu kiriku etteotsa jõudnud ja tema mõtted olid mujal olnud, mis teda veel omakorda marru ajas.

Õnneks astus samal hetkel viimane pruutneitsitest kõrvale, jättes ainult Sara tema vaatevälja. Ta unustas otsekohe pungil dekoltee, nipsaka kuma ja soengust välja kippuvad punased kiharad. Sellega võrreldes oli Sara nagu jahe oja kuumal suvepäeval. Temale lähenedes naine isegi naeratas talle kergelt ja õrnalt. Kahjuks ei saanud Damien samaga vastata – põsenärv oli kiirkäigul tööle hakanud. Kuid hetkeks nende pilgud siiski kohtusid ning nende vahel sähvatas miski. Midagi magusvalusat, mis teda rahututel öödel edaspidi kindlasti kummitama hakkab.

Sest seejärel oli Sara pilk mehel, kes Damieni kõrval seisis, ja ta isa andis tema käe Luke'ile ning astus kõrvale. Nüüd oli Damieni kord olla unustatud, olla täielikult kellegi kolmanda poolt teise inimese mõtetest välja puksitud.

Pruut ja peigmees astusid ettepoole, vaadates ootusärevalt kirikuõpetaja suunas. Kõikide pilgud olid pööratud Sarale ja Luke'ile, õnnelikule noorpaarile, kuid Damien suutis ainult korraks silmad sulgeda ja lasi sõrmedel ümber taskus oleva sõrmuse sulguda.

Luke'i sõrmus. Sarale.

Ei, kui see oleks olnud keegi teine, siis ta ei oleks suutnud tänast päeva läbi teha. Ta ei oleks suutnud siin seista ja näha Sarat abiellumas kellegi teise kui Luke'iga. Samuti nagu ta ei olnud suutnud keelduda, kui Luke tal oma isameheks oli palunud hakata. Luke oleks tahtnud teada miks, ja kui Damien

üldse milleski täiesti kindel oli, siis selles, et ei Luke ega Sara saa kunagi teada tema tunnetest naise vastu, sellest, kuidas need olid muutunud tugevamaks kõrvuti Luke'i omadega, kui ta oli oma parima sõbra tüdrukusse armunud.

Ta oli neid tundeid viimased kaheksateist kuud edukalt varjanud ega kavatsenud nüüd libastuda. Ei, Luke ei saa sellest kunagi teada. Isegi kui Damien peaks selle nimel ränka vaeva nägema.

Eelkõige just täna peab Damien Stone täiuslik isamees olema.

Samal ajal, kui kogudus laulis pominal „Jumalik armastus, kõiki armastusi ületav”, mida peaaegu täielikult summutas äärmiselt innukas orelimängija, torkas Sara nõbu Tilly Zoet lillekimbu otsaga ribidesse.

Hea küll, võib-olla oli „torkas ribidesse” väike liialdus. Selles kohas, kus lilled kohtusid kehaga, oli pisut liiga palju *polstrit*, et kirjeldada seda kui kokkupuudet luuga. Zoe püüdis teda ignoreerida, kuid Tilly kummardus ettepoole ja sosistas liiliate tagant.

„Isamees on kuum tükk,” ütles ta, heites vargsi pilgu üle vahekäigu. „Veab sul. Peapruutneitsina saad sa esmaõiguse.”

Zoe ei suutnud kõne all oleva mehe poole vaatamata jätta. Kuidas too küll seda teeb? Suudab lauldes välja näha nii tõsine ja siiras, samas kui teised inimesed vaid peitsid end laululehtede taha ja tabasid refräänis mõned üksikud õiged noodid?

„Kui sulle meeldib selline asi,” pomises ta Tillyle vastuseks.

Kui sulle meeldib pikk, tõmmu ja nägus. Kui sulle meeldivad pikad jalad ja hea kehaehitus ning see ärritav reserveeritud olek. Isegi nüüd, suu pärani lahti, lauldes üht koraali pikka nooti, nägi ta hea välja. Puutumatu. Ja Zoe ei olnud kunagi olnud huvitatud millestki, mis oli puudutamiseks liiga hea, elust eemaldunud, olles justkui nagu mingi klaasi taha välja pandud muuseumieksponaat. Elul tuleb sarvist haarata, sellesse täielikult sukelduda.

„Mida?“ sisistas Tilly, unustades suud buketiga varjata. Ta teenis sellega pruudi emalt karmi pilgu. Naiselt, kes suutis tavaliselt alistamatus Zoe St. Jamesis kabuhirnu tekitada. Kui Sara, nagu vananaiste jutt ähvardas, peaks vananedes selliseks jubedaks nõiamooriks muutuma, tuleb temal neljakümneseks saades endale uus parim sõbranna leida.

„Oled sa pime või?“ lisas Tilly, tegemata väljagi tädi jõllitamisest. Ilmselgelt oli tegemist Mortimeride suguvõsa musta lambaga, mis aga, naljakas küll, kergitas Zoe arvamust temast paari pügala võrra.

Zoe pööritas vaid silmi ja raputas peaaegu märkamatu pead. Kuid sellest liigutusest piisas, et panna veel üks kihar näole langema. Ta oli seda juba kõrvale puhumas, kui tabas nõiamoori pilgu, ning sättis juuksesalgu naise kitsenevate silmade all puhumise asemel delikaatselt kõrva taha.

Ta vaatas kõrvale ning mingil seletamatul põhjusel liikus tema pilk kõneaineks olnud mehele.

Ei, mitte pime. Lihtsalt mitte rumal.

Zoe teadis, et mees ei talunud tema nägemist. Oh, Damien püüdis seda varjata, ja tal õnnestus see tegelikult päris hästi.